

Rom 10 - Innledning

Innhold: 1: En videreføring av det som forrige kapittel sluttet med, om Israels nidkjærhet og egenrettferdige strev. At de verken lytter til eller fatter Guds rettferdighet (v. 1-4). 2: Lovens og troens vei til rettferdiggjørelse (v. 5-10). 3: Troens forkynnelse (v. 11-17). 4: Og den har til og med gått ut til hedningene, men langt mer til jødene. Derfor har de selv skyld i sin vantro (v. 18-21).

Rom 10, 1

1: Brødre, mitt hjertes ønske og min bønn til Gud for Israel er at de må bli frelst.

På samme måte som i forrige kapittel begynner Paulus her med å gi uttrykk for det som lå så tungt på hjertet hans. I kap. 9: 1-3 sa han at han bar på "en stor sorg og stadig nød" i hjertet, for sine brødre i Israel. Ja, det gikk så langt at han for deres skyld ønsket seg "forbannet bort fra Kristus". Og her sier han: "mitt hjertes ønske og min bønn til Gud for Israel er at de må bli frelst". Når Paulus gir så klart uttrykk for hva det var som lå så tungt på ham, er det desto lettere for oss å oppfatte hva det er han vil ha fram gjennom det han skriver. Dermed vet vi altså at alt Paulus skriver her, har som mål at de vantro jødene må bli frelst. At de må vekkes opp, og bli kjent med frelsens vei og evangeliets hemmeligheter. Og at de særlig må bli klar over årsaken til at også de som "har nidkjærhet for Gud" kan gå fortapt. Men det som har skjedd med Israel er jo forbilder for oss (1Kor 10: 6)! Derfor er disse dype sannhetene som forkynnes her, også gitt til hele verden. For at hver eneste én som vil bli frelst gjennom dette skal få lært evangeliets mest skjulte hemmeligheter. Som f. eks. at selv de mest alvorlige sjelene, som i stor nidkjærhet jager etter rettferdighet og frelse, likevel kan gå evig fortapt.

Det som er apostelens mål, er på nytt å holde fram den veldige læren som fører til frelse. Han sier: Hjertet mitt er tynget av bekymring, av omsorg og av bønn for Israel, om "at de må bli frelst" - ordrett: "til (deres) frelse". Og dette som hjertet hans var fullt av, at sjelene måtte bli frelst, det er også det budskapet hans dreier seg om. Derfor får vi også i dette kapitlet høre hvordan vi blir frelst. Måtte så Gud åpne hjertene våre for dette veldige emnet! Men det er ennå noen nyttige lærdommer vi skal få hente av disse innledende ordene hans. Paulus sier:

Brødre*, mitt hjertes ønske og min bønn til Gud for Israel. Vi har allerede nevnt at denne teksten forteller oss hva som har vært apostelens mål med disse ordene. Men disse ordene lærer oss også hvilken kjærlighet en kristen bør både eie og vise overfor sine fiender. Paulus var jo forkastet, ble spottet og forfulgt av sine landsmenn. Likevel hadde han ikke bare et forsonlig hjerte overfor dem. Han var også fylt av inderlig medfølelse, av sorg og et hjertelig ønske og forbønn om at de måtte bli frelst. Måtte vi virkelig huske, og prøve oss selv på dette eksemplet! Innimellom hender det, når kristne mennesker møter fiendskapet fra evangeliets fiender, at de blir fristet til irritasjon og ergrelse over disse. Men da har vi fullstendig glemt vår stilling. Er det ikke akkurat slik det står skrevet at vi skal ha det?

[* At det her menes brødre i troen, og ikke de som bare er brødre i kjødet (kap. 9: 3), det ser vi av at Paulus bruker dette uttrykket på de brødrene han skriver til i Rom. Og så taler han om, ikke til, de vantro i Israel.]

Skriften sier jo at "den som er født etter kjødet forfølger den som er født etter Ånden". Skulle ikke Kristi etterfølgere likne sin Herre også i lidelsene? Men da bør vi jo se på det som en stor ære, hvis vi lider med Kristus, og på samme måte som ham "velsigne dem som forbanner oss, og be for dem som ondskapsfullt utnytter og forfølger oss". Også de som nå er fiender, kan en gang bli omvendt og bli brødre i Kristus - slik Paulus' egen historie viser; først i mange år en forfølger, så frelst og en forfulgt apostel. Derfor skal vi i kjærlighet være opptatt med at de som er våre fiender må bli frelst. Dette lærer vi av Paulus' eksempel.

Og når det spesielt gjelder forbønn, så ser vi her, i likhet med flere andre av Paulus' brever, at han anser det ikke for nok bare å forkynne og skrive for at menneskene skal bli vekket opp og frelst. Nei, først og sist har han ligget i bønn for dem innfor Herren. Se f. eks. Ef 1: 16-18 og 3: 14-20, Fil 1: 4, 1Tess 1: 2 og flere andre steder. Vi bør også bruke andre midler så ofte det er mulig. Men bønnen er det middel vi over alt og til alle tider har adgang til, og som vi derfor også alltid må benytte. Når vi hindres i å få inngang hos menneskene, har vi alltid åpen inngang hos Gud. Og hos ham finnes Åndens kraft som han alltid kan sende til dem vi ber for. Som sagt ser vi ofte hvordan Paulus ba for dem han skrev til. Men her ser vi hvordan han også ba for dem som hatet og forfulgte ham. Vi husker hvordan Paulus i det forrige kapitlet i sterke ordelag skildret jødernes ufrelste tilstand. Her ser vi så den varme kjærligheten som ligger i hans tanker og forbønn for dem.

Da burde også hver eneste én innse falskheten i den dommen verden feller over den alvorlige forkynnelsen til omvendelse, og forkynnelsen av Guds dom, når de mener det ikke harmonerer med en sann kjærlighet til menneskene. Tvert imot er det uttrykk for den aller største kjærlighet, når noen taler om de sannhetene hvert eneste menneskes evige liv avhenger av. Apostelens alvorlige preken og hans varme forbønn har sprunget ut fra én og samme kilde: utelukkende kjærlighet. Måtte vi følge etter ham i dette, på samme måte som han var en Kristi etterfølger! Så går Paulus nærmere inn på hva som særlig vakte hans inderlige nød for Israel. Han sier: